

‘Houdt Americo ook van gekookte worteltjes?’ vraagt Mara.

Oeps, denkt Martine. Vergeten kleine meuk te kopen voor in de schoen. In de cadeaukast heeft ze nog wel een kettinkje voor Mara, maar voor de jongens...

‘Ik wil toch liever een x-box dan een psp voor Sinterklaas,’ zegt Stijn.

‘Van Sinterklaas,’ verbetert Pip, terwijl hij met rollende, opengesperde ogen Stijn herinnert aan het rotsvaste geloof van hun kleine zusje. Zij kijkt naar haar bord alsof er wormen op rondkrioelen. Zeven jaar oud en nog steeds ‘lust’ ze niks. Martine wordt er niet goed van. Het avondeten kan haar als doordeweekse gezinsaanleging sowieso gestolen worden. Te veel chaos, te weinig tijd, en de laatste tijd te vaak ruzie tussen haar zonen. Dertien en elf.

‘Stijn, kun je nog wat anders verzinnen voor je verlanglijst dan nog meer beeldscherm?’ vraagt ze.

‘Als je maar niet, ik bedoel Sint, de nieuwste versie koopt, want daarop kun je de spelletjes niet meer rippen.’

‘Ja duh,’ zegt Pip. ‘We krijgen er toch wel allebei een? Anders maken we er toch weer ruzie om.’

Martine zucht. Ze haat Sinterklaas. Ieder jaar weer dezelfde discussies. Cas overlaadt de kinderen het liefst met peperdure cadeaus, waarvan tweederde in januari al niet meer wordt aangeraakt. Zij is meer van de gedichten en de surprises, want dat hoort er gewoon bij, en ze vindt de hebzucht al groot genoeg. Cas vindt haar standpunt volkomen achterhaald. ‘Waar maak jij je druk over? We werken er toch gewoon hard voor?’ zegt hij dan. Hij begrijpt ook niet dat ze zich opwindt over niet-opgegeten groenten. ‘Waarom geef je Mara niet gewoon zeven avonden per week een boterham met pindakaas en een uitgeperste sinaasappel? Scheelt een hoop gezeik aan tafel.’ Waar hij trouwens vaker niet dan wel aanzit. Dus feitelijk heeft hij geen recht van spreken.

Op weg naar huis heeft ze nog geprobeerd hem te bereiken. Gewoon, een beetje onzin kletsen. Waar ben je, wat doe je, heb je een leuke dag, en welke gasten heb je vanavond in de studio?

Helaas, Cas de anchorman is immer onbereikbaar voor zijn vrouw.

‘Hoe was jullie dag? Stijn, niet met je handen eten. Je bent elf, man. Je eet als een varken.’

‘Ik ben gewoon niet goed opgevoed. Mijn spreekbeurt ging niet door vandaag, want de juf was ziek. Heb ik alles voor niks gedaan.’

Martine schaamt zich diep. Helemaal vergeten te duimen voor haar kind, terwijl ze nota bene de vorige avond drie keer naar zijn verhaal heeft geluisterd en de illustraties op karton heeft geplakt. Het was voor haarzelf ook een leerzaam onderwerp: het lichaam als chemische fabriek. Alles weet ze nu over nut en noodzaak van poep, pies, snot, slijm en bloed.

‘Hè, wat jammer voor je. Wanneer moet je dan je spreekbeurt houden?’

‘O, weet ik veel. Volgende week of zo.’

‘Zo dom,’ mompelt Pip.

Er wordt aangebeld. Mara en Stijn rennen naar de deur.

‘Mam, iemand! Een man.’

In de deuropening staat een man in een jas van tnt met een grote kartonnen doos.

‘Pakketje voor de heer W.A. Mozart.’

O god, is het weer zover. In zijn studietijd heeft Cas de onhebbelijke gewoonte ontwikkeld om als Rik Ringers, Robin Hood, J.F. Kennedy of de heer J. de Doper postorderfraude te plegen. Sindsdien komt het gelukkig weinig meer voor, maar af en toe lijdt hij aan recidive. Boeken, een ijsmachine, zakjapanners en fitnessapparatuur, van alles heeft hij besteld. En nooit betalen natuurlijk.

‘W.A. Mozart, die woont hier niet. Die is zelfs dood.’

De tnt'er kijkt haar met een stalen gezicht aan.

‘Dit adres staat erop. Dus.’

‘Wij hebben niks besteld. Sorry.’

Martine wil uit ergernis over Cas de deur dichtgooien, maar wat kan die bezorger eraan doen? Martine neemt het pakket aan en wanneer ze de man met zijn bestelbus ziet weggrijden vraagt ze zich af of hij echt nog nooit van W.A. Mozart heeft gehoord. Het pakket blijft achter in de gang.

‘Ach Pip, wil je mijn glas vullen? De fles staat in de keuken.’

‘Ben je alcoholist of zo?’

‘Haal je even de fles? Ik heb hard gewerkt vandaag.’ En ze moet ongesteld worden. Maar daar gaat ze haar kroost niet mee lastigvallen.

Vanochtend was ze al om acht uur op kantoor om uit een dossier van twee meter dik een cruciaal stuk op te graven. Haar secretaresse was er gisteren tot drie keer toe doorheen gegaan zonder resultaat. Martine wist zeker dat ze het bewuste contract van haar cliënt had teruggestopt in een blauwe map. Gék werd ze ervan. Gék vooral van zichzelf. Ze liet de hele dag haar ganglamp op rood staan: niet storen. Soms staarde ze naar de foto's van haar kinderen en naar haar eigen Cas, tegenwicht biedend aan de toren van Pisa.

Tot ze een ingeving kreeg. Tom. Tom had op haar verzoek een snijdend briefje naar de tegenpartij gestuurd en daarbij gebruikgemaakt van het bewuste stuk. Tom bleek gelukkig nog inbandig, zoals het een goede medewerker met partnerambities betaamt. En nu kwam hij voorlopig nog niet weg ook. Martine had hem via de mail aan het werk gezet en was er zelf vandoor gegaan. De oppas moest immers ook gewoon naar huis. Ze had in haar te grote aktetas gegrabbeld maar vond haar led-lampjes en fiets sleutels uiteindelijk in haar jaszak. In de lift kreeg ze een sms:

‘Bedankt. Ik ging nou net vanavond gevraagd worden voor the Round Table, maar ik leer natuurlijk liever van jou.’

Antwoord: ‘Word je een grote slimme jongen van, Tom.’

‘Proost, jongens.’ Martine neemt een slok en Stijn gooit zijn water om.

‘Ik ben mijn gymtas kwijt,’ deelt hij mede.

Hoe is het mogelijk, dat is dit schooljaar al de tweede keer.

‘Zoek dan meteen morgenochtend, ook bij de fietsen.’

Dat worden weer nieuwe gym schoenen dus. ‘Zet dat maar op je verlanglijst, nieuwe gym schoenen.’ O ja, niet vergeten te kopen: een ‘echt’ balletpakje voor Mara. Want ze hebben allemaal een echte. Roze. Yuk!

‘Ik ga echt geen kleren of schoenen aan Sinterklaas vragen. Echt ziek dom.’

‘Slangen krijgen soms een nieuw vel,’ zegt Mara.

‘Leuk voor je,’ zegt Stijn, en Pip roept erdoorheen: ‘Je telefoon gaat, mam.’ Ze vist haar mobiel uit haar jaszak, net te laat. Ze legt hem naast haar bord. Wanneer de biep van het nieuwe bericht heeft geklonken, luistert ze het af. Sylvania. Een paar omhalen, en dan: ‘Rogier en ik zijn uit elkaar. Een beetje vreemd om in te spreken op je voicemail, maar ik wil niet dat je het uit het circuit hoort.’

Martine schrikt. Onmogelijk. Rogier en Syl? Nee. Dat kan niet. Als er nou één stel is dat niet uit elkaar gaat, is het Rogier en Syl. Ze moet er echt even van bijkomen voordat ze Sylvania kan terugbellen. Ze loopt naar de keuken en stuurt een sms naar Cas, die in opname zit. Hoe lang heeft ze Sylvania niet gezien? Nog geen drie weken. Waarom weet ze nergens van? Je gaat toch niet na ruim twintig jaar van de ene dag op de andere uit elkaar? Ze wist helemaal nergens van, geen strubbelingen, geen ergernissen, hoe kan dat nou?

Ze doet de buitendeur van de keuken open en steekt een sigaret op. Drie dagen niet gerookt.

‘Gadverdamme. We roken hier ook mee! Wij gaan ook dood hoor!’ hoort ze van binnen.

Ze drukt de peuk uit, schiet hem tegen de klimop en gaat weer aan tafel zitten. Mara roert in haar eten en vraagt of ze straks op de computer naar Jetix slash credits mag. ‘Dan kan ik kopen wat ik wil, toch?’ Pip laat Kobus in zijn schoenen bijten, het stomme beest is dolgelukkig. Stijn zit alweer verdiept in de Donald Duck.

‘Kom op, Mara. Ach, laat ook maar.’

Sylvania en Rogier, het ideale stel. Sinds jaar en dag. Toen Sylvania Rogier tegen het lijf liep, was Martine niet onder de indruk. Ze vond hem eigenlijk een sukkel. Sylvania vertelde haar destijds dat ze iedere ochtend samen ontbeten. Aan táfel. Martine vond dat als eenentwintigjarige te belachelijk voor woorden, maar ze zagen er vreselijk gelukkig uit. Sylvania

adoreerde hem, hield op met studeren en ze trouwden binnen een jaar. Martine was getuige. Natuurlijk. Ze waren dikke vriendinnen en vertelden elkaar altijd alles. En dat bleef zo. Dacht ze.

Ze hoopt dat Cas meteen na de uitzending naar huis komt. Al is het maar omdat er maar één ding echt helpt bij pms.

Martine ruimt samen met de kinderen de tafel af, stuurt Stijn met Kobus naar buiten, vraagt aan Pip wat voor huiswerk hij heeft, gaat met Mara naar boven, gooit terwijl Mara doucht de kleren die bij de jongens op de grond liggen in de was, voert de vissen van Stijn, geeft de planten water, leest Mara voor, mest in de keuken de schooltassen uit, zet de afwasmachine aan en pakt haar telefoon.

‘Attentie, vloer is klaar. Tien seconden tot de leader. Tien negen acht, Cas, ga je gang.’ Met een sierlijk handgebaar geeft de opnameleidster het teken dat de camerarepetitie kan beginnen. Cas van Vloten schraapt zijn keel in de laatste seconde en vouwt geroutineerd zijn gezicht in de presentatorplooi. ‘Goedenavond. Achter gesloten deuren is vandaag de voltallige ministerraad bijeengekomen om de gerezen kabinetscrisis te beteugelen. Wie heeft dit keer de regie in handen en hoe is dat in het verleden gegaan bij andere spraakmakende crises? In de studio bij mij aan tafel oud-minister Gruythuijzen. Naar welke minister zal deze nacht vernoemd worden? Bla bla bla.’ Tegenover Cas zit een van de redacteurs, die de gast speelt. Terwijl hij de eerste vraag stelt, voelt hij zijn broekzak vibreren. Telefoon. Zelfs tijdens een camerarepetitie kan hij zijn ziekelijke drang tot bereikbaarheid niet bedwingen. Hij zet snel zijn leesbril op, gaat op één bil zitten en wringt zijn mobiel uit zijn zak. ‘Hé, we zitten te repeteren, Cas,’ bitst de opnameleidster. Gemiste oproep, Martine. Niks gemist dus. Gaat natuurlijk over de Sinterklaascadeaus voor de kinderen. Beslis zelf toch eens, denkt hij. Cas heeft in elk geval al één cadeau gekocht bij de Intratuin: voor ieder gezinslid-dat-alles-al-heeft een feestelijk verpakte steen. Daar zal Martine van staan te kijken, met haar Sinterklaasmoraliteit. Koekje van eigen deeg.

De repetitie gaat door, zijn mobiel trilt nog een keer. Cas schrappt het een en ander in het draaiboek, speldt zijn zender af en loopt de studio uit. Zo, nog even tijd voor én een powernap én de avondkranten én een paar oude interviews met die Gruythuijzen. Opeens herinnert hij zich Martines oproep. Hoe vaak heeft hij niet moeten aanhoren dat hij altijd dat ding aan heeft staan, ermee opstaat en ermee naar bed gaat, terwijl hij onbereikbaar is als zijn vrouw belt?

‘Ja?’

‘Waarom bel je niet?’ vraagt Martine. Ze klinkt opgewonden.

‘Ik bel je toch!’

‘Rog en Syl zijn uit elkaar. Wist jij daar iets van?’ Hij hoort de

woorden, maar snapt de betekenis niet. Rog en Syl uit elkaar, dat is net zo absurd als zeggen dat Sinterklaas toch bestaat.

‘Hoe bedoel je?’

‘Cas, Rogier, je weet wel. Die vriend van je, en zijn vrouw Sylvia, die vriendin van mij, zijn uit elkaar. Ze zijn al honderd jaar samen, maar nu niet meer. Syl heeft tijdens het eten bij me ingesproken, maar nu neemt ze niet op.’

Cas probeert razendsnel over te schakelen van een kabinetscrisis in 1979 naar een huwelijks crisis van een van zijn beste vrienden. ‘Jezus. Rog en Syl? Hoe kan dat nou. Dat hij mij niks heeft verteld. Raar. Zal wel loslopen. Maar even niet mee bemoeien, kijken hoe het gaat.’ Martine haalt adem om iets te gaan zeggen, maar krijgt geen kans. ‘Kunnen we het er straks over hebben? Ik moet nog een stapel info doorvreten voor de uitzending. Ik moet je hangen, Mart.’

Hoewel hij er totaal geen zin in heeft, belt hij Rogier. Als de telefoon voor de eerste keer overgaat, hoort hij achter zich de hoge hakken van Suus. Ze steekt een map naar hem uit als hij zich omdraait. Opgelucht drukt Cas op de afbreektoets.

Martine springt op van de bank als ze de sleutel in het slot hoort. Daar heb je W.A. Mozart himself.

‘Een pakket voor je. Ik dacht dat je eroverheen was gegroeid. Je gaat het gewoon betalen, hoop ik?’

‘Kweenie, dan moeten ze mij maar niet lastigvallen met die direct mail. En als ik gepakt word, weet ik wel een goeie advocaat.’ Cas geeft Martine een kus, gooit zijn jas op een stoel, zet zijn tas op de bank, loopt door naar de keuken en kijkt in de pannen.

‘Juist daarom, Cas. Kinderachtig gedoe. En heb je Rog nog gesproken? Ik snap er niks van. Jij wel? Zou hij een ander hebben?’ Ze zet een schoon bord voor Cas neer. ‘Hoewel, hij is bepaald niet god’s gift to women. Zo spannend als een pannensponsje.’

‘Dat zeg jij, maar Rogier bulkt inmiddels van de internetcenten. Die krijgt ongetwijfeld een massa golddiggers achter zich aan. De ideale man. Harde werker, goeie zeiler.’ Cas smeert een lepel pastasaus op een boterham.

‘Zeilen was het enige wat hij deed zonder Sylvia. Hield ze niet zo van.’ Gek, ze praat nu al in de verleden tijd over die relatie.

Cas antwoordt met volgepropte mond: ‘Schat, je kunt nu eenmaal niet én goed zeilen én orchideeën kweken.’

‘Jij hebt altijd al iets tegen die orchideeën van Syl gehad. Waarom toch? Ieder zijn meug.’

‘Ik vind het net zo intens boeiend als bonsaiboompjes kweken. In feite zijn orchideeën de bonsaiboompjes voor de betere kringen.’

Martine zucht en herinnert zich de eerste keer dat ze Sylvia op de universiteit zag. Ze droeg een romantische jurk van Laura Ashley, terwijl de stad vergeven was van punkers en krakers. Niet direct haar type, maar toen ze in de ub een keer samen koffiedronken, bleken ze het goed te kunnen vinden, en niet lang daarna schiep een gesprek over hun afwezige moeders een hechtere band. Ze aten de eerste jaren wekelijks samen, waarbij Martine een vitaminerijke maaltijd kreeg voorgeschoteld. Sylvia had weinig geld maar een dure smaak, dus nam ze een dienblad van Philip Starck voor haar mee, of een lippenstift van Dior. Sylvia bracht ongevraagd haar winterjas naar de stomerij ('Zo kun je er toch niet bijlopen, Martine') en maakte haar keuken schoon als ze langskwam ('Dat je zo kunt leven!').

'Cas, weet je nog dat Syl vroeger onderzetters had? En gestreken lakens? En koffie serveerde in een kopje op een schoteltje?'

'Ja, maar neuken deed ze dan weer niet. En jij wel, gelukkig.' Cas veegt zijn mond af met zijn onderarm, knijpt zijn vrouw in haar wang en kust haar hand. 'Jullie zijn altijd compleet verschillend geweest, nóg. Ga je mee naar boven?'

Martine wordt om half vier wakker. Cas slaapt als een blok. Sylvia en Rogier malen door haar hoofd, slapen kan ze deze nacht verder wel schudden. Ze loopt naar de keuken, breekt bijna haar nek over de schoenen, maatje 47, van Cas en zet theewater op. Ze schuift het maatje 43 van Pip in een hoek, pakt de krant en gaat met een stukje kaas aan de keukentafel zitten. Dan ziet ze haar telefoon. Twee berichten. Een van Tom van de zaak. Volhoudertje. 'Morgen lunchen, meester Martine?' Dacht het niet. Arrogant ventje. Ze had zo ongeveer zijn moeder kunnen zijn. Nee, dat is niet waar, niet overdrijven. Maar toch. Van Duran Duran had hij in ieder geval nog nooit gehoord. Tot dusver hield ze het af. Even afgezien van die ene keer zoenen dan na die borrel bij Boer en Croon, maar dat was een vergissing. Wel heel leuk, maar een vergissing.

De tweede sms is Syl! Er staat: bel me. Uurtje geleden verstuurd, ziet ze.

Syl neemt op met: 'Ja, dat had je niet gedacht, hè?' Ze klinkt rustig.

'Jezus Syl! Ik wist niet dat het zo slecht ging tussen jullie, waarom heb je nooit wat gezegd?'

'Omdat er nooit iets aan de hand leek te zijn bijvoorbeeld?'

'Hoe bedoel je? Dit kan toch niet van de ene dag op de andere zijn?'

'Het was op. Dat realiseerde ik mij niet. Maar nu wel. Hij is weg en komt niet meer terug. Klaar.'

Ze klinkt zakelijk en beslist, zoals zijzelf praat als ze cliënten duidelijk moet maken dat de zaak geheel kansloos is. Zorgwekkend. Ze moet vanbinnen volledig van slag zijn.

‘Heb je al gehuild?’

‘Er valt niets te huilen. Op is op.’

‘Syl.’

‘Nee, niks Syl. Ik heb hier geen zin in. Ik weet wat er nu komt. Van Job en Annie toen. En die arme Ties en dingetje. De hele wereld gaat mij nu bellen en medelijdend doen en begripvol en lopen huilebalken en intussen vreselijk genieten stiekem. Ik heb er geen zin in. Ik doe niet mee. Ik ben niet zelig. Ik doe het niet en ik wil dat jij ook niet meedoet. Oké? Ik wil morgen lunchen, nee, overmorgen. Ik kom wel naar je kantoor. Maar dan wil ik het niet over Rogier hebben. Beloof je dat?’

‘Oké Syl. Zie je dan.’

‘Beloofd?’

‘Ja ja.’

‘Oké.’

Martine hangt op en barst in tranen uit. Ze vindt het intens treurig. Wat vreselijk voor Syl, en wat is ze toch een flinkerd. Maar flink is Syl altijd al geweest. Ze was een beursstudent en werkte er veel bij, achter recepties, telefonisch interviewen, dat soort dingen. Zijzelf had na school een jaar in Bologna gezeten en verdiende met rondleidingen geven in het Italiaans bij Heineken vijf keer zoveel en daar voelde ze zich dan schuldig over.

Ze leefden totaal verschillend. Martine denkt er met weemoed aan terug. Zijzelf haalde nachten door, zoomde haar broeken met een nietmachine, deed soms een half jaar geen tentamens, soms vijf in twee weken tijd. En belandde wel eens ongepland in een ander bed, hetgeen Syl onbegrijpelijk vond. Toen Martine een keer bij Sylvia was blijven slapen, realiseerde ze zich de volgende ochtend dat ze haar nog nooit eerder zonder make-up had gezien. Maar als ze hier nog lang blijft zitten, bedenkt ze, kan ze zichzelf morgen beter ook niet zonder make-up laten zien.

Martine drinkt haar inmiddels lauwe thee op en gaat naar boven. Zal ze Cas wakker maken? Nee, dat gaat te ver. Ze ploft hard in bed en stoot daarbij met haar voet tegen zijn scheenbeen.

Cas draait zich om en slaat zijn armen om haar heen. Dan wordt hij iets wakkerder. ‘Waarom heb je iets aan?’ vraagt hij slaperig. ‘Trek uit.’

‘Ik ging theedrinken, want ik kan niet slapen. Ik zit er echt mee. Wat denk jij nou dat daar is gebeurd?’

‘Waar?’

‘Bij Rog en Syl.’

Nu is Cas wakker. ‘Nee toch, Mart, niet Rog en Syl. We hadden het toch gezellig vanavond? Moet ik nu tóch nog een relatie gaan bespreken? Alsjeblieft, please, kunnen we gaan slapen?’

‘Ik weet nog precies hoe het begon met die twee. Op een gegeven moment zei ze op samenzweerderige toon dat ze me aan iemand wilde

voorstellen. “Ik heb een heel leuke jongen ontmoet. Hij heeft een auto.” Ik snapte er niks van. Bleek het al haar vriendje te zijn. Jezus, ik kende toen helemaal niemand die zelfs maar een auto wilde hebben, laat staan een nieuwe.’

‘Toen kende je mij nog niet.’

‘In ieder geval vond ik die Rogier maar niks. Niet interessant en ongeïnteresseerd. Geen humor. Hij las niet eens de krant. Of het bleef bij proefabonnementen. Na de havo meteen bij de beurs aan de slag. En van zijn eerste centen kocht hij dus die nieuwe Renault 5. Hij haalde er Sylvia ’s avonds mee op uit de ub.’ Cas zwijgt luid en duidelijk.

Cas kwam een paar jaar later in beeld en kon het gelukkig prima met Rogier vinden. Anders was de vriendschap met Sylvia misschien verwaterd. Cas bewondert Rogiers zakelijke talent en gaat regelmatig mee als bemanningslid op zijn boot.

‘Cas? Wat denk je?’

‘Martje, ik denk niet. Het is midden in de nacht. Je weet dat achter iedere succesvolle man een zeur van een vrouw staat. Rogier heeft het zakelijk goed voor elkaar, op het water is hij een koning, gun die mensen een huwelijksdipje. Zet het van je af. Ga slapen.’ Cas draait zich om en legt een kussen over zijn hoofd. Die gaat niks meer zeggen.

‘Prima, maar ik vind het raar dat je twintig jaar lang blij met elkaar bent en dan van de ene dag op de andere niet meer,’ zegt Martine. ‘Dat kan ik niet uitstaan.’

Donderdagochtend 07.34 uur. Cas heeft geen haast. Hij zit in een verwassen t-shirt waarop staat: pimp my wife, met de ochtendbladen en koffie aan de keukentafel en keuvelt er rustig op los. ‘Zie je, heeft De Telegraaf wel een foto van die vent. Tssss. En Trouw heeft het zelfs op de één.’ Pip doet zijn uiterste best om deze week voor de tweede keer te laat te komen, zodat hij zich morgen om kwart voor acht moet melden, zodat ook zijn geliefde ouders, lees moeder, eerder op moet. Hoe lang kun je in godsnaam doen over het smeren van een boterham? Uit pure ergernis trekt ze haar been te hoog op onder de tafel. Ladder. Op de knie. Jawel, deze panty heeft ze welgeteld zes minuten aan.

‘Ik maak me zorgen over Sylvia.’

‘Ja, lieve schat, maar dat komt wel goed,’ zegt Cas afwezig terwijl hij doorgaat met koppensnellen en Mara aan haar staart trekt.

‘Nee, Cas, ik heb haar gesproken. Ze is veel te kalm. Ik vond het niet normaal.’

‘Niet iedereen is zo heetgebakerd als jij. Ze is gewoon heel beheerst, dat is altijd al zo geweest. Maak je niet druk. Ze gaat echt niet flippen of zo. Daar is zij het type niet voor.’

‘Nee, inderdaad, zij is niet hysterisch, zoals jouw vrouw. Maar jouw niet beheerste vrouw moet hier een halve veestapel voederen en het huishouden draaiende houden én omgaan met een ijdele man. O ja, ik heb ook nog een baantje. Maar als je een voorbeeld wilt zien van flippen, moet je vooral nú op je krent blijven zitten met je krant, en mij de stress geven van én de hond én Mara op tijd op school laten komen. Kom op, Kobus, we gaan uit.’

Kobus houdt meer van het weekend, want dan kan hij ook uitslapen. Het verplichte poep- en plasrondje vóór half negen is hem veel te vroeg. Bij de voordeur rekt hij zich uit, terwijl Martine hem de halsband omwurmt. Als ze dat goeiige hoofd van haar beagle ziet, is alle irritatie onmiddellijk verdampt.

Martine steekt de straat over en loopt met Kobus langs de kade. Hier loopt haar nieuwe kennissenkring. Iedereen is betrokken bij elkaars hondenleven. De een heeft een tennisarm van het ballengooien, de ander een hond met een autoriteitsprobleem, weer een ander is nog altijd op zoek naar een geschikte dekru voor de bruine labrador. Martine is er erg bedreven in geraakt om in een kort tijdsbestek een hondenpraatje te maken. Ze vindt het gek genoeg nog lollig ook. Ontspannend. Cas niet, die gruwet van dat soort smalltalk. Als ze wel eens samen de hond doen, loopt hij gewoon door! Belachelijk vindt ze het. Mensen denken bovendien dat hij sterallures heeft. Kobus heeft na uitgebreid snuffelwerk het enige grassprietje gevonden dat rechtovereind staat en doet wat hij moet doen. Martine kan hem met een gerust hart uren alleen achterlaten.

Ze komt lekker fris terug, wisselt haar Dr. Scholl-klompen voor haar Mart Visser-muilen, hangt haar loodzware schoudertas om, hijst Mara in haar jas en brengt haar naar school.

Tien uur. Cas pakt zijn sporttas in. Bijna een maand geleden alweer is hij met frisse moed opnieuw begonnen, na anderhalf jaar geen sportschool vanbinnen te hebben gezien. Wel veel aan gedacht trouwens. Nu gaat hij het echt volhouden. Hij is goed bezig. Echt. Veel meer energie ook meteen. Even denken, niks vergeten. Wat trek ik vanavond aan in de uitzending? Decisions, decisions. Drie overhemden, de regisseur mag kiezen – jemig, die werkster kan echt niet strijken. Moet het meisje van de schmink de kraag en boorden maar doen. Cora, als zij er maar is, dan kan ik mijn hoofd nog

even lekker tegen haar boobs aan leggen, terwijl zij mijn make-up doet. Brillen, for fuck sake, waar láát ik die krenge? O ja, niet vergeten, die nieuwe anti-oxidanten, de omega-3 en de dagelijkse mini-aspirientjes bij de apotheek afhalen. Heb ik alles? Cas kijkt nog even zijn tas na, grist de autosleutels van het haakje, geeft Kobus een aai, en draait de dievenklauwen in het slot. Op naar de sportschool. Bij het stoplicht bekijkt Cas zichzelf in zijn spiegeltje. Atkins helpt, die onderkin is er nog, maar al een stuk minder. Wie zei dat nou laatst tegen me, dat ik er zo goed uitzag? Who cares, straks even zweten onder het schrikbewind van Vincent, en dan niet eten tot drie uur. Gaat lukken. Cup-a-soup. Shit, toch iets vergeten, de opkikkerstrips met vier calorieën. Moet Suus maar even regelen.

Bij het Victoria Hotel in het centrum waar hij lid is geworden, laat hij de valet service zijn auto wegzetten en hij loopt via de kleedkamer naar de gym. Hé, het schiet hem ineens te binnen: dat meisje dat de laatste twee keer ook om elf uur trainde. Die brutale die steeds via de spiegel naar hem keek. Net op tijd weggekeken, goed gedaan Cas, niet direct happen. Kinderachtig, maar het blijft een leuk spel. Dat ene moment dat je het meteen in je onderbuik voelt, daar kan geen scoop tegenop. Dan slaat de twijfel toe. Heeft hij zich niet iets te veel uitgesloofd? Een uur lang de buik inhouden is onmogelijk, en een bezwete bilnaad onaantrekkelijk. Toch bleef ze kijken. Bij het waterapparaat stond ze opeens naast hem. Hoe oud zou ze zijn? Jaartje of achtentwintig. Fris, maar geen kleuter meer.

Cas scant de ruimte, ziet acht mensen trainen, maar Haar niet. Wel die twee blijde mutsen van een obscuur advocaten?kantoor. Geen reet aan. Waar is Zij, de goddelijke achtentwintig?jarige? Cas heeft eigenlijk meteen geen zin meer. Feestje bedorven, zo voelt het.

‘Cas, we gaan werken aan dit corpus delicti.’

‘Vincent, sinds wanneer krijg je op de sportacademie Latijn?’

‘Wat wordt het, rennen of intervaltraining op de fiets?’ Halverwege een flinke klim ziet hij de achtentwintigjarige binnenkomen. Onmiddellijk veert hij op en rent met hernieuwde energie over de lopende band. Cas, opletten nu, negeren, niet meteen kijken. Niet te enthousiast doen. Casual. Godver, het lijkt de Mont Ventoux wel.

Ze gaat naast hem op de roeimachine zitten. Cas wappert losjes met zijn hand bij wijze van begroeting. Zij knipoogt terug terwijl ze zich installeert op de machine. Brutale bitch, ik krijg je wel. Als hij klaar is met het cardiogedeelte loopt Cas naar zijn telefoon. Drie berichten ontvangen. Twee van de productie en een van de eindredactie. ‘Van der Steen heeft zich teruggetrokken, gat van kwartier. Bell!’

‘Keuze: importverbod op exotische dieren of taalonderwijs peuters.’

‘Wil je de Thalys van 06.58 of 07.58? X Suus.’ Jezus, ze kunnen ook

niks zelf beslissen. Zijn personal trainer geeft hem op zijn flikker.

‘Als je net zo verslaafd was aan sport als aan bellen, was je nu een enorme god. Of je legt dat ding weg, of je gaat zelf weg. Ja, ik weet tegen wie ik het heb.’

‘Normaal gesproken zou ik je ontslaan, maar helaas: je werkt niet voor mij. Eén belletje maar.’

En daar staat de achtentwintigjarige. Ze gaat iets zeggen!

‘Je wilde toch niet stiekem zomaar weggaan, hè?’